

Mir sada

Intervju sa Prem Ravatom

Sledeći odlomci uzeti su iz intervjuja koje je Prem Ravat dao trojici novinara.

Prvobitni sadržaji intervjuja preuređeni su za ovo izdanje.

Pitanje: Zaista je zadovoljstvo razgovarati sa vama.

Prem Ravat: Hvala, i meni je drago što sam ovde.

Pitanje: Neminovno je da ljudi opisuju i definišu osobu vašeg položaja na različite načine. Kako bi ste vi sebe opisali?

Prem Ravat: Ja sam ja. Ja sam ljudsko biće. Znam da je o meni rečeno puno stvari. Ljudi često budu poneseni svojim osećanjima, bilo dobrim ili lošim, kada govore o meni. Ja sam ponosan što sam ljudsko biće. Vrlo sam srećan što imam ovaj život. Srećan sam što mogu da osetim radost i bol kao i svako drugi. Osećam se dobro u svojoj koži. Neki ljudi bi mi rado prilepili etikete, ali ja sam samo ja.

Pitanje: Kako ste shvatili da imate taj poseban dar da prenosite tehnike i učenja?

Prem Ravat: Nije da sam od početka bio svestan da imam ovaj dar. Moj otac bi organizovao programe, i puno puta bih primetio da se ljudi još nisu okupili, kako bi on mogao izaći i obratiti im se. Onda bih ja ustao i počeo da govorim. Kada bi ljudi videli malo dete kako govori, došli bi iz radoznalosti, i seli da slušaju. A onda, kada bi se svi okupili, ja bih nekome rekao: „Idi, reci ocu da su svi došli, i da može da im se obrati.“ Svima se zaista dopalo to što sam govorio, jer je poruka bila vrlo jednostavna. Dolazila je iz srca. Nije bila unapred smišljena, to nije bio govor. To se tako nastavilo dešavati, i otac me je podsticao da govorim. Očigledno,

postojalo je nešto što mi je omogućilo da izađem i govorim pred hiljadama ljudi. Ovaj dar je prisutan već dugo vremena.

Pitanje: Šta vas čini podobnim da prenosite ovu poruku?

Prem Ravat: Šta me čini podobnim? Srce me čini podobnim. Ljudi koji me slušaju. Ako sam u stanju da prenesem tu poruku, onda sam podoban da to radim.

Pitanje: Svet se danas nalazi u vrlo teškoj situaciji, i mislim da postoji velika potreba za porukom mira. Da li se vaša poruka odnosi na svetski mir?

Prem Ravat: Svetski mir je, što se mene tiče, pogrešan izraz, jer mir počinje sa svakim od nas. Ne postoji čarobni štapić kojim bismo mogli mahnuti i uspostaviti svetski mir. Mir će doći kada svakome mir bude prioritet u životu. Tada će biti mira na ovoj zemlji. Mir neće uspostaviti vlade. Neće ga doneti neka sila spolja. Snaga mira postoji u svakom ljudskom biću. I bez obzira na sve

teške trenutke kroz koje smo prošli, mir je oduvek postojao u srcu svakog ljudskog bića.

Pitanje: Kada već govorimo o miru, svet se ne može pohvaliti njegovim prisustvom. Šta vi mislite, da li je moguće da će nam sada stvari krenuti na bolje?

Prem Ravat: Mogućnost za mir je oduvek postojala. Ali ratovi će uvek besneti, zato što će se uvek naći neko ko će smisliti pravu etiketu i naći joj opravdanje. Mi smo misaona bića i verujemo tim etiketama. Tako funkcionišu naša društva. Okrenuti se unutra i osetiti mir, biti u miru sa sobom, čini mi se da je naša jedina nada. Ako ne možemo pronaći mir u sebi, kako ćemo reći drugim ljudima, kako ćemo onda ubediti druge ljude da treba da bude mir?

Ako pokušavamo osvetliti fudbalski stadion, prva stvar koju treba da uradimo jeste da upalimo sijalice. Mi smo sijalice. Upalimo sijalice, i fudbalski stadion će biti osvetljen.

Pitanje: O kakvom to miru vi u stvari govorite? Šta podrazumevate pod mirom?

Prem Ravat: Mir - ne mir koji je vezan za nešto, već mir koji je urođen svakom ljudskom biću, bilo to malo dete, ili čovek od dvadeset šest godina. Ja govorim o miru koji nije podložan svim našim promenama, o miru koji je uvek tu. O miru koji je tu kada spavamo, i kada smo budni. O miru koji je prisutan i usred najvećeg nemira. Mir koji nije posledica nečega. Čak i kada je spolja rat, postoji nešto divno i tiho unutra. Čovek se toga može držati i to osećati. Čovek može osećati i ceniti radost koja dolazi od doživljaja unutrašnjeg mira.

Pitanje: Kako da čovek uopšte krene u potragu za unutrašnjim mirom?

Prem Ravat: Pre svega, i što je najvažnije, čovek treba da postavi sebi sledeće pitanje: Da li u meni postoji nešto više nego što sam mislio, više nego što sam predpostavljao? Drugo, čovek treba da se upita: Da li sam ja sebi važniji od

svega što se dešava oko mene, da li sam sebi važniji od svojih uspeha i neuspeha? Ljudi ponekad kažu: „Uspeo sam u ovome. To je to.“ Ti možeš postići mnogo više od toga. Ti si mnogo važniji. Mi igramo toliko uloga - ja sam ovo, ja sam ono - i gubimo se u njima. Postavlja se pitanje: Da li smo jedno, ili smo mnoštvo?

Pitanje: Zaista, šta smo - jedno, ili mnoštvo?

Prem Ravat: Mi smo jedno. Mi smo jedno. To je to isto dete, koje je sada odraslo i postalo otac, a taj otac je i dalje to dete. Možda su leđa pogurena, a naočare imaju veliku dioptriju, i sve što ide uz to. Čovek od sto deset, od sto dvadeset godina - ali i dalje je dete, samo staro. Mi smo jedno. Izato treba da shvatimo da je značaj tog jednog veliki. Da, mi igramo razne uloge, ali mi nismo te uloge. Mi smo nešto drugo.

Pitanje: Šta smo zapravo?

Prem Ravat: Pošto odgovorite sa „da“ na prvo pitanje i sa „da“ na

drugo, tada, i tek tada, postavite sebi treće pitanje: Da li želim da budem ispunjen? Jer ako odgovorite „ne“ na prva dva pitanja, nikada nećete moći da se odlučite u odnosu na treće. Ako ne prihvatite mogućnost da je mir unutar vas, kako možete sebi da postavite pitanje, „Da li želim da budem ispunjen?“ Ako ne prihvatite činjenicu da ste važniji od svega što se dešava oko vas, šta vam ispunjenje može značiti? I zato, tek kada odgovorite potvrdno na ova dva pitanja, možete da postavite treće: Da li želim da budem ispunjen? A ako je odgovor i na to pitanje potvrđan, onda ja mogu da pomognem.

Pitanje: Kako pomažete nekome da pronađe unutrašnji mir? Kako to radite?

Prem Ravat: Sve što ja moram da uradim jeste da prinesem ogledalo. Ono što moram učiniti nije da kažem ljudima, već da ih podsetim da postoji jedan glas. A onda oni kažu: „Da, mislim da sam ga i ranije čuo. Čuo sam ga kada je sve ostalo utihnulo.“ Stvar je samo u tome da

se krene, a onda privlačnost pronalaznja mira preuzima svoju ulogu. Neki ljudi to nazivaju traganjem, ali ja to zovem „privlačnošću“. To je kao kada sednete negde u prirodi i raspakujete svoj ručak. U početku nema ni pčela ni muva, ali čim osete miris hrane, one budu privučene njenom slašću.

Pitanje: Da li je to težak proces?

Prem Ravat: Mogu posmatrati taj proces na vrlo jednostavan način. To je proces u kojem ja mogu postati jednostavan. To je ono što ja jesam. To je ono što ste vi. U krajnjoj liniji, kada sve maske spadnu, i vi i ja smo vrlo jednostavni. A kada stvari možemo da posmatramo sa mesta te jednostavnosti, onda se rađa jedna drugačija slika sveta - slika koja je mnogo više ispunjena zahvalnošću, slika koja je daleko više ispunjena ljubavlju, nego što smo mogli da zamislimo. A onda, kada postoji prihvatanje te slike, kada je zahvalnost za život tu od početka - tada, i samo tada - ovaj proces započinje svoj ples, i postaje zaista jednostavan. To je tako.

Pitanje: Da li biste vi vaše učenje nazvali filozofijom?

Prem Ravat: Na neki način, filozofija se zasniva na pretpostavkama, na „ako“ i „kad bi“. Filozof kaže, „Ako je ovo istina, onda i ono mora biti istina.“ U svakom slučaju, puno je razmišljanja. Ovde sa radi o praktičnom doživljaju. A to je ono što sve ovo povezuje, i čini ga drugačijem od filozofije.

Pitanje: Da li biste onda rekli da filozofiju čini puno pitanja, a da se ovde radi o odgovorima, na neki način?

Prem Ravat: Da, ovde se radi o odgovorima. Upravo tako. Dobro ste to rekli.

Pitanje: Da li svi traže odgovore?

Prem Ravat: U svakoj osobi postoji žeđ. Da li smo je mi otkrili, ili ne, to je drugo pitanje. Ali žeđ postoji, i u stvari, žeđ je ta koja nagoni ljude da tragaju za odgovorima.

Pitanje: Da li možete da opišete šta podrazumevate pod žeđi? Mislim da

je za mnoge ljude nejasno značenje te reči.

Prem Ravat: Ako počnete da je analizirate, onda se može učiniti neuhvatljivom. Ali radi se o nečemu suštinskom. Svako zna šta znači osećati žeđ za vodom. A kada osetite tu žeđ, suviše je upuštati se u razmišljanje. Tražite vodu, a kada je nađete, pijete je.

I ovo je vrlo slično tome. Da li ste u sebi otkrili želju za ispunjenjem? Da li ste otkrili želju da budete zadovoljni? Tada želja prerasta u žeđ. „Želim da budem ispunjen. Postoji nešto više u ovom životu. Probao sam ovo, probao sam ono. Živim, postojim. Imam posao. Imam obaveze. Ali mora da postoji nešto više.“ To nije iluzija. Postoji nešto više. A ako ljudi osećaju tu žeđ u svom životu, ja imam nešto da im ponudim. Ja ih mogu staviti u dodir sa tom jednostavnom, a suštinskom stvari koja je u njima. Lepota ove žeđi jeste u tome da voda koju tražimo leži u nama. Ona je u nama i tu je možemo pronaći.

Pitanje: Da li svako može da oseti istinsko ispunjenje?

Prem Ravat: Da, ta mogućnost postoji. Neki ljudi su samo govorili o ispunjenju i njegovoj ostvarljivosti. Drugi su pokušali da ga traže na svoj način, nisu ga pronašli i odlučili su da ne postoji. Ali, ako je to istina, kako onda tokom čitave istorije nalazimo ljude koji govore o ispunjenju. Unutrašnje ispunjenje neosporno postoji. Tu je, unutar nas. U tome je sva čar. Ne morate da ga tražite u nekom ormanu. Unutar vas je.

A sve što vam je potrebno jeste oruđe, most koji vas može staviti u dodir sa onim što je u vama. Znanje koje ja nudim je taj most.

Pitanje: Kako bi ste opisali Znanje? Stiće se utisak da ako čovek ima Znanje, da će njegova žeđ biti ugašena? Da li je to tako?

Prem Ravat: Onda se javlja nova žeđ. žeđ za zahvalnošću. Bez obzira gde ste, da li je noć ili dan, u kom god delu sveta da ste, Znanje vam

omogućava da idete unutra i osetite svoje sklonište, svoju unutrašnju lepotu, da čujete tišinu svakog daha, da budete na najtišem mestu, da osetite život koji pulsira kroz vas, tamo gde tišina i zvuk postaju jedno. Sa tog mesta dolazi radost. A onda se javlja osmeh zato što je nešto ispunjeno, zato što je žeđ ugašena.

Pitanje: Da li je Znanje isto što i meditacija?

Moglo bi se reći da je ovo najviša meditacija, ali ovo nije meditacija, jer je toliko više od toga. Ovde se ne radi o kontrolisanju nečega, niti o savlađivanju nečega. Radi se o prihvatanju nečega. A to su dve sasvim različite stvari. Tako da jeste slično meditaciji, a s druge strane, potpuno je drugačije od meditacije.

Pitanje: Ljudi koji su primili Znanje ponekad vrlo ushićeno govore o tome koliko im Znanje znači. Recite nam zašto je tako dragoceno?

Prem Ravat: Kada vam je srce zadovoljno, to je divan osećaj.

Istovremeno je jednostavno i duboko. Postoji jedna ushićenost, jedna radost. Ali vrlo je važno razumeti da će čovek istinski ceniti Znanje samo onda kada ga sam doživi. Da trpите dugo žeđ, i da vam neko da vode i vi ugасite žeđ - to je prilično neverovatno osećanje. A upravo tako može biti.

Pitanje: Da li čovek mora da se odrekne puno stvari da bi primio Znanje?

Prem Ravat: Mora da se odrekne praznine. Mora da odstrani prazninu iz sebe.

Pitanje: A kako se to radi?

Prem Ravat: To je u stvari više proces prihvatanja, nego odricanja. Prihvatanja radosti, prihvatanja mogućnosti da čovek bude zadovoljan u svom životu. Pripremanjem, pripremanjem za taj mir. Razumevanjem da je svaki dan važan, da je svaki trenutak važan. To je zaista proces prihvatanja. Ako želite da odstranite prazninu morate je ispuniti nečim divnim.

Pitanje: Dozvolite da vam postavim još jedno pitanje. Vi imate Znanje već dugo vremena. Kako to izgleda u potpunosti uživati u Znanju?

Prem Ravat: Zaista ne mogu da vam odgovorim na to pitanje, jer nisam još uvek dostigao njegov pun potencijal. Svakoga dana u mom životu otvaraju se nova vrata i javi se nova mogućnost. I tako će uvek biti. Ovo je zaista beskonačno. Što čovek sebe više ulaže, to više dobija. Još uvek nisam dostigao vrhunc. I hvala Bogu što nisam.

© Fondacija Prem Ravat
Sva prava zadržana

Za dalje informacije:
www.tprf.org
www.maharaji.net
www.contactinfo.net

Beograd: +381 11 193 896
Sremska Mitrovica: +381 22 222 038
Banja Luka: +387 65 578 192
Sarajevo: +387 61 482 241
Zagreb: +385 1 3878918
Ljubljana +386 1 425 27 26